

Mì gói

Tác Giả: Tránh Hái

Thứ Sáu, 23 Tháng 4 Năm 2010 15:46

Không biết các bạn thì sao chứ riêng tôi thì có thể nói tôi rất thích...mì gói.

Nhất là mì gói hiều 'Mì Hành Hào Hào' của Đài Loan mà tôi đã mê từ lúc còn học trung học. Làm homework xong bụng đang đói, chứ còn làm mất gói mì hành hào hào là tôi có thể đi ngủ trong niềm hạnh phúc vô biên. Nếu có một tí giá học xà lách cho vào trong khi ăn thì thật không còn gì sánh bằng.

Hình: [Photos.com](#)

Sau này mình dù lớn lên đi làm có tiền hay đã biết thế nào thì chắc hẳn món ăn khác của ngoại quốc như Thái Lan, Nhật Bản, Ý, Đồi Hàn, v.v...thì như tôi vẫn thường làm cho mình một tô mì gói để như là hương vị xưa.

Chắc còn nghe mùi mì hành hào lên khi vừa đi ngủ rồi vào là tôi có thể như là quên đi gian khổ của thời thiếu niên mà lớn lên mê xem phim chương trình Hào Kông và nữ tài tử yêu mình Ôn Mỹ Linh trong vai Hoàng Dung đến đó không có thời gian để làm gì ngoại trừ việc phải ráng mau xuống bếp để làm cho mình một tô mì gói sau đó nhanh chân chạy lên phòng khách để xem tivi. Tay bận nhưng mắt thì mê.

Mà thật ra không phải chỉ có một mình tôi đâu nhé. Có hàng hôm đi làm show văn nghệ chung với các anh chị em nghệ sĩ khác, khi show vừa xong thì cũng là lúc mình nghĩ phải nhanh chóng thu xếp hành lý ra phi trường chuẩn bị bay sang thành phố khác (hoặc một nơi khác) trình diễn. Check in hành lý và trong khi chờ chuyến bay đầu tiên cất cánh trong ngày, đây cũng là lúc mình đi mua cho mình một góc để ăn mì gói. Hàng Ngạc, Minh Tuyết,

Mì gói

Tác Giả: Tr nh H i

Thứ Sáu, 23 Tháng 4 Năm 2010 15:46

Đàm Vĩnh Hoàng...toàn là siêu sao cả làng văn nghệ Việt Nam. Thế nhưng hình như chúng có ai không cần đến sự quyên rũ cả những người mà mình gói.

Mặc dù ai cũng biết là mì gói không phải là món ăn tốt nhất, có nhiều dinh dưỡng nhất cho cơ thể. Và nó thải ra cũng giúp đỡ gì nhiều nữa như bạn đang bỏ đói thể xác. Nhưng tôi trong thời gian gần đây!

Cũng như các bạn đã biết tôi hiện đang sống ở Phi Châu trong một làng nghèo có tên là Lira ở miền Tây Bắc cả xứ Uganda nằm sát cả Rwanda và Sudan là hai quốc gia vừa trải qua thảm họa diệt chủng mà hầu như ai cũng đã từng nghe tên, biết tiếng. Cũng vì Lira là một làng nghèo nên cái chi cũng thiếu thốn. Nhưng có khi có khi không. Đôi lúc đói lúc no. Trải qua nhá nhem thì là ôi thôi không biết từ đâu mua được rau ra chợ gần không có cả một thị trường là đa phần cả những người buôn bán cũng như tôi.

Vì trời nóng nên tôi chỉ ăn lúc nào có đồ ăn đồ uống mà mặc quần áo dài tay. Nhưng đi uống đồ cũng có nghĩa là ít khi tôi có đồ uống yên ổn một chút. Nếu phải nói chuyện trên đường thì tôi thường phải đi qua đi lại một tay vừa đưa tay khác cầm đồ uống thì nói. Còn nếu như phải ngồi viết blog như đêm hôm nay thì tốt nhất là tôi nên biết thân lên giường, chui vào mùng vừa trải chăn mua và viết. Mặc dù đồ ăn đồ uống chỉ ăn được 9 giờ thôi.

Thế nhưng đôi khi tôi cũng suy nghĩ về điều này...chuyện như thế này tôi nghĩ đến cái này thì sẽ một cái kia, phàm làm điều gì cũng có cái giá phải trả cả nó như câu nói tiếng Anh mà chúng ta thường nghe: there's a price tag for everything. Chắc chắn là đôi khi riêng tôi cái giá đắt nhất mà tôi nghĩ tôi phải trả khi tôi quyết định sang đây làm việc không phải là vì thiếu tiền nghỉ, vất vả hay thời tiết nóng nực hay thậm chí vấn đề an ninh cá nhân có phần nguy hiểm hơn mà chỉ là vì...không có những món ăn quen miệng. Khác với một số người, tôi vẫn thích câu nói chúng ta sống để ăn hơn là ăn để sống – we live to eat, not eat to live.

Chỉ bao giờ tôi thèm đồ ăn Việt Nam như lúc này. Cũng như chỉ bao giờ tôi phải ăn mì gói nhiều như lúc này. Tôi ăn nhiều đến nỗi tôi sẽ là một mai khi tôi có đồ ăn và tôi sinh sống tôi sẽ không còn thích nó như ngày xưa.

Nếu đi uống đồ xẩy ra tôi nghĩ chắc là tôi sẽ buồn lắm. Nhưng cũng như ăn mì gói hầu như mọi ngày mà hôm nay tôi viết blog về chủ đề này. Và cũng thế mà không biết là các bạn đọc có

Mì gói

Tác Giả: Tr&nh H&i

Thứ Sáu, 23 Tháng 4 Năm 2010 15:46

nh&ng k& ni&m v& mì gói nh& tôi không?

N&u có b&n nh& nói cho tôi bi&t nhé.